

Freddy Madsen (DKP):

Jeg vil gerne indlede med at gøre nogle bemærkninger om forslaget til lov om udbyttebegrænsning.

Det siges jo, at det er dets hensigt at begrænse stigningen i udbytter og visse vederlag i aktieselskaber o. lign. Dette mener vi er højst påkrævet som en principiel sag, men vi finder, at den foreliggende tekst i lovforslaget er noget helt andet.

For kun 3 dage siden foreslog regeringen under førstebehandlingen af finanslovsforslaget at fjerne selskabsskatteforhøjelsen på 250 mill. kr. Nu kommer regeringen så og siger, at det er dens hensigt at begrænse udbyttet. Regeringen foreslår at fastlåse udbytterne på samme niveau som sidste år, men selskaberne skal fortsat have lov til at udstede friaktier. I praksis vil det sige, at hvis et selskab følger lovens hensigt, får aktionærerne bare indført en tvungen opsparring i selskabet, men ønsker de at få et større udbytte end sidste år, kan det alligevel lade sig gøre igennem udstedelsen af friaktier, der er uden begrænsninger af nogen art. Man kan som bekendt ikke bære vand i en si, og man kan ikke stoppe profitregnen til aktionærerne ved en lov af denne art. Den er en hån mod tanken om en retfærdigere skattelovgivning og en mere demokratisk ejendomsfordeling.

Jeg kunne nævne en lang række andre forslag til udbyttebegrænsning, som ville være tusindfold mere effektive end dette forslag, og særlig opmærksomhed vil jeg henlede på de ekstraordinære afskrivningsregler. Hvis disse ekstraordinære afskrivningsregler blev afskaffet, ville der være tale om en retfærdig udbyttebegrænsning, som umiddelbart kunne forstås, og som kunne have virkning.

Men det er jo heller ikke regeringens hensigt, at dette skal have nogen virkning, eller at det skal have nogen effekt. Det er jo fremsat i forbindelse med den megen tale, vi i de sidste dage har hørt fra regeringen om, at de forslag, man her fremsætter, aldeles ikke er ensidigt vendt imod bestemte befolkningsgrupper, men tværtimod er afbalanceret over for alle befolkningsgrupper. Det er klart, at regeringen bliver nødt til, når den fremsætter en række forslag, som enhver kan se ensidigt er vendt imod lønmodtagerne i dette land, så også at foreslå no-

get, der ligner et indgreb imod dem, som ejer produktionen her i landet. Og det er dette, som det figenblad, man her udsmykker sig med, skal tjene til. Det, der vil ske, er det, som hr. Knud Jespersen på vores vegne flere gange har sagt under de sidste dages debatter: det, man vil ramme, er de almindelige mennesker, man vil tage fra dem, der ikke har noget, og give til dem, der har meget. Det er lønmodtagerne, der skal have et dask med den store stok, mens det er arbejdsgiverne, der skal have et venskeligt klap på kinden.

Nu siger finansministeren, og den påstand har han gentaget så sent som i går, at de forslag, han her har fremsat, tager sigte på at dæmpe omkostningsstigningerne og bremse inflationen, og i den forbindelse fremfører man igen og igen og sidst med nogen modifikation fra hr. Jens Møllers side påstanden om, at det er lønningerne i dette land, der er årsagen til, at priserne stiger. Nu kan man jo gentage en påstand mange gange, og man har gentaget denne påstand så mange gange i dette land, at der vel også er en hel del mennesker, i hvis interesse det faktisk ikke er, der er faldet for den påstand. Men det bliver den ikke mere rigtig af.

Det er jo således, som det også er fastslået her tidligere, at dyrtidsreguleringen kun giver mellem 50 og 60 pct. dækning for de faktiske prisstigninger, der er sket, og at den oven i købet kommer et halvt år efter prisstigningerne.

Hr. Melchior bruger malende billeder fra dyreriget og fra bibelhistorien til at illustrere, at han også er af den opfattelse, at det er lønningerne, der er årsagen til prisstigningerne. Men hvis han ville bruge det billede fra Mosebogen, måtte det være på en anden måde, hvis det skulle være realistisk, for så ville det være sådan, at de 7 fede køer symboliserede prisstigningerne, mens det var de 7 magre, der symboliserede de arme dyrtidsportioner, som halter bagefter. Så måtte man naturligvis lave om på det, hvis man skulle gå videre, for dyrtidsportionerne æder desværre ikke prisstigningerne. Tværtimod kører filmen igen og igen på den måde, at det gentager sig ved hver overenskomstafslutning med det samme kummerlige resultat for dem, der skulle have dækning for prisstigningerne.